

AVUKAT

İ. Halil ASILBAY

Miraç İş Merkezi Kat: 4 No: 48
Tel: 326 43 75 Fax: 322 58 93

MALATYA

14 Haziran 1997

Sayın Doç. Dr. Sami Selçuk,

Yaklaşık bir yıldır, televizyon programlarındaki konuşmalarınızı, Yargıtay kararlarındaki karşı oy yazılarınızı, Türkiye Günlüğü gibi bazı dergilerdeki makalelerinizi ilgiyle takip ederek, görüş ve düşüncelerinizi öğrenmeye çalışmaktayım. Toplumsal barışın sağlandığı; kişi hak ve özgürlüklerinin ihlal edilmediği; insanların tüketime, dolayısıyla bencil bir yaklaşıma dayalı bireysel bir mutluluk yerine üretim ve paylaşım dayalı toplumsal mutluluğu hedefleyerek “önce sen!” diyebildikleri bir kültürel olgunluğun sağlandığı; hukukun yalnız yönetilenleri değil yönetenleri de bağladığı; toplumsal adaletin gerçekleştiği bir ülkenin özlemine çeken; genç bir yurttaş olarak az sayıda da olsa sizin gibi düşünen aydınlarımızın varlığını öğrenerek (her ne kadar son günlerdeki olaylar, geleceğe yönelik umutlarımı büyük ölçüde kırmış da olsalar) umut ve mutluluk duymakta; bu vesileyle de sizlere teşekkürlerimi sunmayı görev saymaktayım. İşte, hem bu duygularımı ifade edebilmek hem de ekte sunulan yazıyla birlikte bazı düşüncelerimi bilgilerinize sunabilmek amacıyla böyle bir mektup yazmış bulunuyorum.

Sayın Başkan,

Ekte sunulan yazıda Genel Kurmay Başkanlığınca verilen “brifing”lerden¹ duyulan kaygılar içten biçimde ifade edilmiş; bu kaygılar bazı sorularla dile getirilmiştir. Genel Kurmay Başkanlığının bu yaklaşım ve tavrı genç bir hukukçu olarak beni, hukuk ve demokrasi adına rahatsız edip kaygılandırırken ne ilginçtir ki tümü yüksek yargıçlardan oluşan bir topluluk, bu yaklaşım ve tavrı benimsediği gibi dakikalarca ayakta alkışlayabilmiştir. Hiç kuşku yok ki bu alkışlar, ölüm fermanı yüksek yargıçlarca verilerek irticaya kurban edilen demokrasinin, gerçek savunucusu olan birkaç yurtsever ve aydının kulaklarında uzun yıllar çınlayacaktır.

Ülkemizde varlığı tartışmalı olan demokrasi, yargıç-asker elbirliği ile böylece gelecekteki bir bilinmeze uğurlanırken şu sorular da düşünenlerin aklına takılıp kalmıştır:

Gerçekten ülkede ciddi bir irtica tehlikesi var ise acaba bu tehlikeyi önleyecek ve ortadan kaldıracak anayasal ve yasal düzenlemeler yok mudur? Sözelimi Türk Ceza Yasasının 125 ve devamı maddeleri ile Terörle Mücadele Yasasındaki hükümler yetersiz midir? Eğer bu hükümler yetersizse ve bu konuda meclisin de üzerine düşeni yapacağından kaygı duyuluyorsa yüksek yargıçlara düşen görev, kamuoyunu bu konuda bilgilendirip üniversitelerle eşgüdümlü bir çalışma içerisine girerek yasa önerileri hazırlamak mıdır, yoksa yasaları ve demokrasiyi ayaklar altına alıp askerleri ayakta alkışlayarak kendi düşünsel yetmezliklerini ve samimiyetsizliklerini bir anlamda tescil etmek midir?

Sayın Başkanım,

Bilmiyorum, belki siz de bu brifinge katıldınız; ama ben daha yolun başında genç bir hukukçu olarak tüm bunların bir açıklamasını bulamadım. Yanıldığımı sanmıyorum. Beni anlayacağınız umuduyla değerli zamanınızı ayırdığınız için teşekkürlerimi sunarım.

Çalışmalarınızda kolaylıklar dileğiyle...

Saygılarımla,...

Eki: 12 Haziran 1997 tarihli yazı

İ. Halil Asilbay

¹ Her ne kadar ekte sunulan yazıda “brifing” sözcüğü yerine, basında ve televizyonlarda bu sözcüğün yerine kullanılan “sunuş” sözcüğüne yer verilmişse de yapılan inceleme sonucunda bu sözcüğün “brifing” sözcüğünü karşılayamayacağı sonucuna varıldığından bu kullanımdan vazgeçilmiştir.